

PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 115/24

U Luxembourggu 29. srpnja 2024.

Presuda Suda u spojenim predmetima C-112/22 CU i C-223/22 ND (Socijalna pomoć – Neizravna diskriminacija)

Socijalna pomoć: pristup državljana trećih zemalja s dugotrajnim boravkom mjeri socijalnog osiguranja, socijalne pomoći ili socijalne zaštite ne može se uvjetovati time da u državi članici prebivaju najmanje deset godina

Država članica ne može u pogledu pristupa državljana trećih zemalja s dugotrajnim boravkom mjeri socijalnog osiguranja, socijalne pomoći ili socijalne zaštite propisati uvjet, koji se primjenjuje i na državljane te države članice, da su u toj državi članici prebivali najmanje deset godina, od čega bez prekida tijekom zadnje dvije godine. Zabranjeno joj je i kažnjavati lažnu izjavu o takvom nezakonitom uvjetu prebivališta.

Dvije državljanke trećih zemalja s dugotrajnim boravkom u Italiji optužene su za počinjenje kaznenog djela. Naime, potpisale su zahtjeve za „minimalni državni dohodak“, to jest socijalno davanje čija je svrha osigurati egzistencijalni minimum. Lažno su izjavile da ispunjavaju uvjete za dodjelu tog davanja, uključujući uvjet prebivališta u Italiji u trajanju od najmanje deset godina, od čega bez prekida tijekom zadnje dvije godine. Na temelju toga neopravdano su primile ukupan iznos od 3414,40 eura odnosno 3186,66 eura. Sud u Napulju (Italija) pita Sud je li taj uvjet prebivališta u skladu s Direktivom o državljanima trećih zemalja s dugotrajnim boravkom¹.

Sud najprije smatra da predmetni uvjet prebivališta **predstavlja neizravnu diskriminaciju prema državljanima trećih zemalja s dugotrajnim boravkom**. Naime, iako se taj uvjet primjenjuje i na domaće državljane, on prije svega utječe na strane državljane, među kojima su osobito ti državljani trećih zemalja.

Nadalje, Sud ispituje može li se to različito postupanje opravdati razlikom između veze nacionalnih državljana s državom članicom o kojoj je riječ u odnosu na državljane trećih zemalja s dugotrajnim boravkom. Sud zaključuje da se **Direktivom predviđa uvjet zakonitog i neprekinutog boravka od pet godina na državnom području države članice** kako bi državljanin treće zemlje mogao imati status osobe s dugotrajnim boravkom. Zakonodavac Unije smatrao je **to razdoblje dostatnim za pravo na jednako postupanje** kao prema državljanima te države članice, osobito u pogledu mjera socijalnog osiguranja, socijalne pomoći i socijalne zaštite. Stoga **država članica ne može jednostrano produljiti razdoblje boravka koje se zahtijeva Direktivom** kako bi državljanin treće zemlje s dugotrajnim boravkom mogao imati pravo na jednako postupanje kao i prema državljanima te države članice u pogledu pristupa takvoj mjeri.

Naposljetku, Sud ističe da **je državi članici o kojoj je riječ također zabranjeno kažnjavati** lažnu izjavu o uvjetu prebivališta kojim se krši pravo Unije.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim

sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst i, ovisno o slučaju, kratak prikaz presude](#) objavljuju se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Nancho Nanchev ☎ (+352) 4303 2083.

Snimke s objave presude dostupne su na [„Europe by Satellite”](#) ☎ (+32) 2 2964106.

Ostanite povezani!

¹ [Direktiva Vijeća 2003/109/EZ](#) od 25. studenoga 2003. o statusu državljanata trećih zemalja s dugotrajnim boravkom.